

De kleur van zijn gezicht heeft de kleur van een stervende. Ze herkent de symptomen en weet dat zijn einde nabij is. Maar hoe nabij weet niemand. Het is meer gebeurd dat ze de familie waarschuwde en de stervende daarna nog dagen had geleefd. Maar andersom komt ook voor. Dan is het te laat en komen de verwijten. Geen stervensproces is gelijk.

Ze strijkt hem over zijn dunne, grijze haar. Zijn ogen zijn gesloten. Zijn huid is bijna doorzichtig. Hij ligt hier nu vier dagen en in die tijd leerde ze hem kennen als een aimabele man. Een man met een verhaal. Ze voerden vele gesprekken. Over het geloof. Over het leven. Zijn leven. Hij was makelaar in onroerend goed. Naast een zoon heeft hij verder geen familie. Niemand die hem in zijn laatste uren kan bijstaan. Zijn vrouw overleed vier jaar geleden en zijn zoon woont in het buitenland. De man is altijd gezond geweest, maar na vijfentachtig jaar trouwe dienst liet zijn lichaam hem in de steek. Hij belandde in het ziekenhuis na problemen met hart en nieren. Nu ligt hij in een hospice op zijn dood te wachten. Waarin zij hem mag begeleiden. Iets dat ze met liefde doet. Ze houdt van mensen. Wil graag iets voor ze betekenen. Vooral voor degenen die kwetsbaar zijn.

Ze strijkt hem nogmaals over zijn haar. Ze hoopt, hoe dubbel het ook klinkt, dat het niet lang meer hoeft te duren. Over twee dagen reist ze voor een week af naar haar zus, die in Zwitserland woont en die ze al drie jaar niet heeft gezien. Het zou haar spijten als ze de man voor zijn dood los moest laten. Hoewel het er niet op lijkt dat

ze daar bang voor hoeft te zijn. Maar met de dood weet je het nooit.

Dan lichten ineens zijn ogen op. Hij zoekt haar blik. Haar aanwezigheid lijkt hem gerust te stellen.

Ze pakt zijn hand, die koud aanvoelt.

Zijn ademhaling verandert. En dan is er die zo kenmerkende opleving. Al de nog aanwezige krachten worden dan voor de laatste keer aangesproken. Om afscheid te nemen. Om datgene nog te kunnen zeggen wat ze willen zeggen. Veelal is dat een groet aan hun dierbaren. Een liefdesverklaring, spijtbetuiging, of een biecht.

Bij deze man lijkt het laatste het geval. ‘Ik ben fout geweest,’ fluistert hij. Hij transpireert.

Ze dept zijn voorhoofd met een koud washandje. ‘We maken allemaal fouten,’ zegt ze troostend. ‘Niemand is onfeilbaar.’

Maar de man schudt langzaam zijn hoofd. ‘Het is mijn schuld,’ prevelt hij zacht. ‘Het is allemaal mijn schuld. Ik vraag om vergiffenis.’ Het koude washandje lijkt hem goed te doen. Hem nieuwe kracht te geven. Dan doet hij zijn verhaal. Zacht, maar luid genoeg om te kunnen volgen.

Ze weet niet wat ze hoort. Ze laat zijn hand los. Ze zou boos moeten worden. Hem verwijten moeten maken. Maar ze doet niets. Ze staart hem alleen maar aan. Tot zijn ademhaling stopt. Dan noteert ze de datum en het tijdstip van overlijden: 7 mei 2019, 20.47 uur. ‘Dat hij moge rusten in vrede.’

Jillian zwaait naar haar gezin als ze de oprit van haar boerderijwoning afrijdt.

Zij kunnen nog van een weekje vakantie genieten, terwijl voor haar de plicht alweer roept. Gisteravond waren ze teruggekomen van twee weken Portugal, waar ze een cottage aan de zuidkust hadden gehuurd. Het was er ruim veertig graden, maar door de wind uit zee...